

— Ай, да му се не види и добичето, — поклати глава старецътъ.

Дълго говориха бабата и старецътъ за бивола.

Вечерта и синътъ и снахата настояха дѣдо Атанасъ да продаде биволитѣ и да купи за впрягане две биволички: хемъ женскитѣ сж по-кrotки, хемъ и млѣко ще иматъ въ кжши. Вѣрно, че биволитѣ сж яки, добри. Но добичето е като човѣка—научи ли се на лошо, мжчно се отучва. А Брѣзанъ е хваналъ лошъ навикъ: лесно се плаши и налита да бoде хората.

Това бѣше въ срѣда. Въ четвъртъкъ Минко, ратайчето, закара биволитѣ въ Широкъ лжкъ да се „надънятъ хубаво“, както рече дѣдо Атанасъ, та на другия день да ги закара на пазара въ Хайрединъ и да ги продаде. Все ще се намѣрятъ цигани — джамбази, които да дадатъ добри пари за тѣхъ.

Така и стана.

Въ четвъртъкъ Минко връщаше биволитѣ отъ паша. Както винаги, той напои Вранчо и Брѣзанъ на горната чешма и ги подкара презъ улицитѣ. Биволитѣ прeстжпяха бавно съ тежкитѣ си крака и преживѣха, доволни отъ добрата паша.

Минко вървѣше задъ тѣхъ и се озърташе на всички страни, дали нѣма да се покаже нѣкое глупаво куче, та да му метне единъ камъкъ.

Изведнѣжъ биволитѣ изпуфтѣха и се стжписаха. Отъ вратника на двора, който бѣше точно срещу църквата, отъ двора на бай Димитъръ, излетѣха като стрели две момчета съ червени шапки: Гошо и Пенчо. Минко ги познаваше. И двамата бѣха добри ученици, затова баща имъ бѣше имъ купилъ нови червени шапки. Минко се засмѣ, като ги видѣ, че се гонятъ. Той искаше да имъ свирне и ги пита на криеница ли играятъ, но момчетата така се бѣха засилили и улисали, че едва не се блѣснаха въ биволитѣ. Дали отъ внезапната поява на момчетата или пѣкъ отъ тѣхнитѣ червени шапки, но биволитѣ се изплашиха. Тѣ брецнаха и вирнаха голѣмитѣ си рогати глави.

Минко познаваше биволитѣ, знаеше, че може да се изплашатъ и направятъ беля, затова ги заудря съ остена и завика:

— Де-е, Вранчо, Брѣзане!